

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobkyně: S. V.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5, Smíchov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. RN-615 430 6455-315-JS

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 11. 2016, č. j. R-22.11.2016-428/X. jímž byla podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení českého invalidního důchodu. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:
2. Nejprve obecně uvedla, že se musí „pravdivě vyjádřit k velké LŽI, která je v ROZHODNUTÍ napsaná“. Za tu považuje tvrzení žalované, že nebyla ochotná se postarat o své dítě a vozit

ho do speciální školy do Hradce Králové, že má tuto povinnost otec dítěte a že měla nastoupit jako tanečnice do kabaretu na francouzsko-německé hranice, že čeká telefonát ze SRN. Touto „lži“ myslela i tvrzení žalované, že se o dítě „*musí postarat Česká republika*“. Toto nebyla schopná s pomocí advokátního zastoupení „*uvést na pravdivou a skutečnou míru*“ (tím žalobkyně reagovala na část odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ve kterém se žalovaná vyjadřovala k jejímu požadavku na zápočet doby péče o syna M. S. až do 18 let jeho věku, přičemž žalovaná tyto závěry převzala z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 30. 1. 2002, sp.zn. P161/99-140, kde se takto měla žalobkyně v rámci tohoto soudního řízení vyjádřit – pozn. krajského soudu). K tomuto tvrzení uvedla svou „*skutečnou pravdu*“, kdy popisovala svou „*bezvýchodnou situaci*“, kdy se měla postarat o dvě děti a neměla to jak zařídit. Poté popisovala svoji anabázi a zkušenosti ze soudního řízení a z jednání se „*sociálkou*“. Potvrdila zároveň skutečnost, že v rámci soudního řízení byla schválena pěstounská péče o syna M., kdy ten byl svěřen jiné rodině do této péče. Žalobkyně zdůvodňovala proč si „*nemohla dovolit*“ pečovat o „*mého synka M.*“, když tato péče vysoce převyšovala její celkový měsíční příjem a v roce 1999 jej přestala vozit do mateřské školky v Hradci Králové, začátkem roku 2000 jej vozila „*dennodenně*“ do Lanškrouna do speciální mateřské školy, dále popisovala další vývoj péče o syna M. Obrátila se i na kancelář Veřejného ochránce práv, odpověděli jí, že sociálka už dlouho „*řeší a vyřeší*“. Z finančních důvodů nebylo žalobkyni umožněno postarat se „*o vlastní dítě*“, poté opět popisovala zkušenosti se „*sociálkou*“. Za tři roky péče o syna M. vyčerpala naprosto „*všechny možnosti*“, otec jako zákonný zástupce M. v ČR žádné řešení si „*NEŽELAL*“, uvedla, že „*otec pouze papírově přijal M. do ČR a pak ho potřeboval ODPRATAT JEMU Z CESTY – COŽ SE MU I PODAŘILO! A na mě nakydaly velikánskou lež, abych já byla ta zlá a ne on !!!*“. Zároveň uvedla, že u všech „*soudů rodinného práva*“ bylo „*upomenuto*“, že zákonným zástupcem M. je v České republice otec a ne žalobkyně. Dále popsala své zkušenosti se zastupováním advokátů v různých soudních řízeních (JUDr. S., JUDr. C., JUDr. P., JUDr. S., JUDr. V.), všichni advokáti z jejího případu „*odstoupili*“. To, že nepečovala o synka M. do jeho 18 let, „*nebylo to zapříčiněné mojí vinou*“. Žalobkyně již skončila s „*obracením se na právné zastupování*“, nemá to smysl, zastupuje se sama. Žalobkyně tvrdí, že jí byla způsobena velká újma tím, že jako matka svého syna M. nepečovala o něho do 18 let, a to ne její vinou, proto trvá na započítání „*mého synka M.*“ do jejího invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně, protože „*jsem měla právo pečovat osobně jako matka o mého synka M.*“. Dále ještě se zmínila o otci synka M., který „*úplně mě tímto velkým žalem za dítětem naprosto zničil a velký psychický zásah to má i na mého synka P.*“

3. Žalobkyně po lhůtě k rozšíření žaloby ještě zaslala soudu další podání ze dne 30. 6. 2018, kdy ještě uvedla další podrobnosti historie svého případu (zkušenosti se zastupováním ze strany advokátů různých věcech týkajících se „*rodinného práva*“), uvedla i zkušenosti se soudním jednáním, které se týkalo rozhodování o pěstounské péči o jejího syna M., kdy se dokonce vypravila na krajský soud a psala „*panu JUDr. Ch., že ho moc prosím, aby jeho rozhodnutí nedával na papír, protože úplně přijdu pěst. rodinou o mé vlastní dítě, tj. M. – a tak se i stalo!*“. Uvedla i podrobnosti týkající se jejího dopisu adresovanému kanceláři Veřejného ochránce práv. K žalobě připojila řadu listin, například vysvědčení svých dětí, fotodokumentaci o tom, jak pečovala o své děti, různé úřední dokumenty, například rozhodnutí policie ČR o udělení povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, různá potvrzení, např. že odvezla svého syna M. ze školy zpět domů dne 13. 6. 2000 atd.)

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
6. Žalovaným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně, podané proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 11. 2016, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení českého invalidního důchodu, přičemž v těchto námitkách žalobkyně požadovala započtení péče o její děti, a to P. a M. s tím, že ve vztahu k péči o syna M. žádá o započítání doby do 18 let věku a v případě syna P. sdělila, že o něj dosud pečuje. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaná provedla dva výpočty invalidního důchodu, první byl proveden k datu 31. 5. 2012 a druhý výpočet invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně byl upraven ode dne 6. 11. 2014. Při těchto výpočtech, podrobně popsanych v žalovaném rozhodnutí, žalovaná vypočetla tzv. národní invalidní důchod a vzhledem k získané době pojištění žalobkyně i na území Slovenské republiky byl vypočten tzv. dílčený invalidní důchod a ze srovnání těchto výpočtů vždy vyplynulo, že invalidní důchod pro invaliditu I. stupně byl vždy vyšší než dílčený invalidní důchod, který zohledňoval i dobu pojištění na území Slovenské republiky. Při prvním výpočtu invalidního důchodu žalovaná mimo jiné započítala i dobu péče o dítě, tj. syna P., v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 a dobu péče o syna M. v období od 1. 1. 1996 do 14. 4. 1999, při druhém výpočtu invalidního důchodu, kdy byl invalidní důchod I. stupně upraven ode dne 6. 11. 2014, žalovaná mimo jiné započítala i dobu o péče o dítě o syna P. za dobu od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 a dobu péče o syna M. v období od 1. 1. 1996 do 14. 4. 1999, přičemž dále žalovaná při tomto výpočtu zohlednila i dobu péče o syna M. jako o zdravotně postižené dítě od 24. 5. 1999 do 27. 8. 2001. Zápočet doby péče o uvedené děti žalobkyně a žalovaná zdůvodnila následujícím způsobem:

„Český zákon o důchodovém pojištění v ustanovení § 5 odst. 2 písm. d) upravuje, že pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby pečující o dítě ve věku do 4 let. Dále citovaný zákon v ustanovení § 14 odst. 1 upravuje, že kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění (rozumí se péče dítě), započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu jen ta doba, jejichž zápočet je pro pojištěnce výhodnější. Jinými slovy řečeno, náhradní doba pojištění, kterou je doba péče o dítě lze započítat u dvou dětí tak, aby se tato doba péče prvního dítěte nepřekrývala s dobou péče druhého dítěte. Proto doba péče o dítě – syna P., nar. X, se započítává až od dne 1. 1. 1993 (tj. ode dne vzniku samostatné České republiky) do 15. 2. 1996. Doba péče o dítě – syna M., nar. X, se započítává až ode dne 16. 2. 1996 do 14. 4. 1999.

Dále český zákon o důchodovém pojištění v ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) upravuje, že pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně pojištěny osoby pečující osobně o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I. až IV. Proto doba péče o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči se započítává jako česká náhradní doba pojištění od 24. 5. 1999 do 27. 8. 2001, a to jen od 6. 11. 2014 v případě úpravy tzv. národního invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně podle pověření ministra práce a sociálních věcí dle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů příkazem ministra č. 30/2006.“

7. Žalobkyně v žalobě uvedla jedinou stěžejní námitku, kdy nesouhlasí s výše popsáním způsobem zápočtu doby péče o syna M., přičemž se stejně jako ve správním řízení o její žádosti domáhá zápočtu doby péče o syna M. až do 18 let jeho věku. Protože tuto námitku uplatnila žalobkyně i v opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo podstatné, jakým způsobem se s ní vyrovnal žalovaný, neboť právě rozhodnutí žalovaného je předmětem soudního přezkumu v tomto soudním řízení, když soud ve správním soudnictví není další, třetí instancí, která by měla věcně rozhodovat o uvedené žádosti žalobkyně.
8. Žalovaná k této námitce v žalovaném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně pečovala o M. jen v období od 1. 9. 1999 do 27. 8. 2001, přičemž žalovaná žalobkyni započítala dobu péče o zdravotně postiženého syna M. již od 24. 5. 1999, tedy ode dne uznání jejího dítěte za dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči (žalobkyně ani v žalobě nezpochybnila, že její syn M. byl takto dlouhodobě těžce zdravotně postižený dítětem od 24. 5. 1999). Spor mezi účastníky se týká ukončení započtení doby péče o takto zdravotně postiženého syna M., tj. do 27. 8. 2001, když žalobkyně se dožaduje zápočtu této doby i po datu 27. 8. 2001 do požadovaných 18 let věku syna M. Tomuto požadavku však žalovaná nevyhověla, protože vycházela z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. P 161/99-140 (tento rozsudek je založený ve správním spisu a ani žalobkyně jeho existenci nezpochybňuje v žalobě – dále „zmíněný rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí“). Ze zmíněného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí vyplývá, že nezletilý M. S., byl tímto rozsudkem svěřen do společné pěstounské péče R. Č. a K. Č.-H., oba bytem X. Žalovaná vycházela z konkrétního zjištění Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, které je zahrnuto i v odůvodnění zmíněného rozsudku, jenž obsahuje následující skutečnosti:

„Ze spisu Nc 1025/2001 bylo zjištěno, že dne 20. 11. 2001 podal Okresní úřad v Ústí nad Orlicí návrh, aby nezl. M. S., byl umístěn dle § 76 a o.s.ř. Návrh zdůvodňuje tím, že nezletilý měl 3. 9. 2001 nastoupit do speciální školy pro sluchově postižené v Hradci Králové, kam by ho matka přivážela v pondělí dopoledne a v pátek odpoledne by se s matkou vracel na víkend domů. Dle informací vedení školy měsíční pobyt stojí celkem 1000 Kč. Matce je pak přiznán příspěvek na benzín ve výši 9 000 Kč ročně. Matka při opakovaných jednáních uvádí, že není ochotna do speciální školy vozit. Je přesvědčena, že tuto povinnost v ČR má otec dítěte. Vysvětluje to tím, že musí zařídit sobě i dětem vyšší životní úroveň, než je hranice životního minima garantovaná zákonem o sociální potřebnosti. Dne 20. 11. 2001 se matka dostavila na OPD, že čeká na telefon ze SRN, kdy jí bude každým dnem oznámeno, že má nastoupit jako tanečnice v kabaretu ANGELBLUE na francouzsko-německých hranicích. Starší P. zůstane po dohodě se sousedkou. Otec se odmítá podílet na výchově dítěte. Je ochoten nadále hradit stanovené výživné. Matka však uvedla, že o dítě pečovat nemůže. Ústavní výchovu nepodepíše, ale pokud nedojde k umístění dítěte, posadí ho na lavičku Okresního úřadu v Ústí nad Orlicí, oddělení péče o děti, s tím, že musí Česká republika postarat. Z výsledků navrhovatele pak bylo zjištěno, že matka se vyjádřila tak, že otec si může koupit raketu a vystřelit dítě na Mars. Matka se v několika případech obrátila na OPD s tím, že žádá, aby se stát o nezletilého postaral. Soud poté usnesením ze dne 20. 11. 2001, č. j. Nc 1025/2001-6 nařídil umístění nezletilého do Speciální školy pro sluchově postižené, neboť dospěl k závěru, že nezletilý se ocitá bez jakékoliv péče, neboť matka se již delší dobu domáhá svěřením dítěte do výchovy otce, případně nařízení ústavní výchovy.“

9. Žalovaný a potažmo i krajský soud v tomto soudním řízení mohli vycházet z tohoto zjištění a nebyli oprávněni přezkoumávat správnost výše citovaného zjištění Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ve zmíněném jeho rozsudku, tomu žalobkyni mohly posloužit opravné prostředky v civilním soudním řízení, tj. odvolání proti zmíněnému rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, přičemž toto odvolání žalobkyně podala, avšak zmíněný rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí nabyl právní moci dne 29. 1. 2003, tedy odvolání žalobkyně bylo zamítnuto. Krajský soud v tomto soudním řízení je vázán zmíněným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, který nabyl právní moci a není oprávněn jeho závěry a zjištění přehodnocovat, a to navíc pouze na základě žalobkyní předložených různých podání a fotografií (zmíněné zjištění a závěry rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, i kdyby to bylo možné, nemohou vyvrátit fotografie „synka“ M. z mateřské školy v Ostrově, foto M. s paní učitelkou, v rodinném kolektivu při oslavě vánoc, navíc se jedná o fotografie z roku 1999, přičemž tato doba byla žalobkyni započtena jako doba péče o dítě, jak vyplývá i z žalovaného rozhodnutí). Žalovaný tak byl oprávněn vycházet z již uvedeného zjištění, zahrnutého v odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, navíc ani žalobkyně v žalobě a námitkovém řízení uvedené skutečnosti popsané ve výše citované části odůvodnění zmíněného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí nezpochybnila, a i kdyby tak učinila, žalovaný a ani krajský soud v tomto soudním řízení nemohou přezkoumávat správnost obsahu pravomocného rozsudku Okresního soudu. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že žalovaná nemohla z žádného podkladu zjistit, že by žalobkyně pečovala osobně o syna M. jako o osobu mladší 10 let do 18 let jeho věku, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I. – IV. ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění.
10. Mimo již výše zmíněné skutečnosti, vyplývající ze zmíněného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí (viz výše zmíněná citace) dále vyplývá, že syn M. byl svěřen do pěstounské péče R. Č. a K. Č. H., tj. jiných osob a tato skutečnost již sama o sobě bez dalšího svědčí o tom, že o syna M. žalobkyně nemohla osobně pečovat, ostatně žádné tvrzení či relevantní důkaz, které by byly schopny vyvrátit tento závěr, žalobkyně žalovanému nepředložila. Navíc žalovaná správně poukázala na ve spisu založené usnesení Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 5. 9. 2014. Z tohoto usnesení vyplývá, že žalobkyně podala návrh na zahájení řízení o době a rozsahu péče o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči ve věku do 18 let dle předpisů účinných do 31. 12. 2006 (návrh ze dne 28. 8. 2014), přičemž, jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2014, tak v údajích uvedených v návrhu na zahájení tohoto řízení sama žalobkyně uvedla, že v období od 1. 9. 1999 do 27. 8. 2001 pečovala žalobkyně o syna M. (toto období žalovaná započítala žalobkyně do péče o syna M., jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí) a tuto dobu péče ze strany žalobkyně o syna M. ani žalovaná nezpochybnila. Ve vztahu ke zmíněnému návrhu však ze zmíněného usnesení OSSZ v Ústí nad Orlicí vyplývá, že žalobkyně nepodala v zákonné lhůtě přihlášku k účasti na důchodovém pojištění, přičemž podle tehdy platného ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném ke dni 31. 12. 2006, se osoba považuje za osobu pečující o dlouhodobě těžce zdravotně postižené dítě vyžadující mimořádnou péči ve věku do 18 let [ust. § 5 odst. 1 písm. r) cit. zákona] jen pokud podala přihlášku k účasti na pojištění nejpozději do 2 let od skončení péče o toto dítě, nepodala-li v této lhůtě přihlášku, nelze ji za takovou osobu považovat. Tato zákonná lhůta pro podání přihlášky k účasti na důchodovém pojištění dle odůvodnění tohoto usnesení marně

uplynula, proto nebylo možné řízení o uvedeném návrhu na vydání rozhodnutí o době a rozsahu péče o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči ve věku do 18 let pokračovat, když takové řízení bylo ze strany OSSZ v Ústí nad Orlicí správně vyhodnoceno jako právně nepřipustné (§ 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád].

11. Podstatné a stěžejní však je, že žalobkyně nemohla v řízení o její žádosti a následně ani v tomto soudním řízení se domoci toho, aby žalovaná a potažmo krajský soud přehodnotily výše zmíněné zjištění a závěry vyplývající z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 30. 1. 2002, č. j. 4P 161/99-137. Řízení o zmíněné žádosti je řízením návrhovým, žalobkyně tedy měla unést nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, tedy označit či předložit žalovanému takové důkazy, ze kterých by mohl vyplynout závěr o tom, že žalobkyně osobně pečovala o syna M. i po 27. 8. 2001, přičemž takovými relevantními důkazy či relevantními tvrzeními nemohly být žalobkyní uvedené popisy její situace obsažené v žalobě a v dalších podáních, fotografie z vánoc či mateřské školky, doklad o zápisu do přípravného ročníku základní školy, potvrzení o výplatě rodičovského příspěvku, rozhodnutí o zařazení do speciální mateřské školy atd.
12. Krajský soud proto považuje žalované rozhodnutí za zákonné a žalobu jako nedůvodnou musel krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
13. K doplnění žaloby ze dne 30. 6. 2018 a ze dne 9. 2. 2019 krajský soud nemohl přihlédnout, neboť tato doplnění byla soudu předložena po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). K tomu je třeba uvést, že další žalobní námítky po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů nelze skrýt pod „doplnění žaloby“, jelikož takový postup (i kdyby se nejednalo o další nové žalobní body, ale jen o upřesnění žaloby či její doplnění), již *„nemůže v takovém případě přinášet v zásadě nic nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když v opačném případě by bylo naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření žaloby o další žalobní bod“* (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobkyně tvrdila, že v žalobě uplatnila námítky jen v obecné rovině a zmíněným doplňujícím podání je jen rozvedla a konkretizovala, tak by musela toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě s ohledem ke koncentrační zásadě (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), ostatně jak NSS výstižně konstatoval, že *„uplatnění obecné žalobní námítky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námítky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby“* (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).
14. Krajský soud ve výroku o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšné žalované toto právo nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. července 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce